

0,5
és
2,5

Outlander

Szüzek
Szökevényzöld

Új történetek
az *Outlander*
világából!

fine
selection

DIANA GABALDON

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

DIANA GABALDON

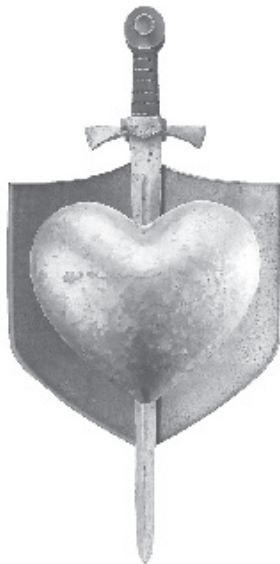
VIRGINS
szüzek

A FUGITIVE
GREEN
szökevényzöld

OUTLANDER-történetek

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

SZÜZEK

1740. október

A franciaországi Bordeaux mellett

Ian Murray attól a pillanattól fogva tudta, hogy valami rettenetes történt, hogy meglátta a barátja arcát. Már önmagában az is bizonyítékul szolgált erre, hogy Jamie Frasert látja, nemhogy az arcki-fejezése.

Jamie a fegyverkovács kocsija mellett állt, két keze tele volt a felszereléssel, amellyel Armand látta el, és holsápadtan imbolygott előre-hátra, mint egy nádszál a Loch Awe-ben.¹ Ian három nagy lépéssel odaért hozzá, és elkapta a karját, mielőtt összeesett volna.

– Ian! – Jamie olyan megkönnyebbültnek tűnt láttára, hogy Ian azt hitte, mindjárt könnyekben tör ki. – Te jó ég, Ian!

Ian magához szorította Jamie-t, és abban a pillanatban érezte, hogy a teste megmerevedik, és visszatartja a lélegzetét; ezzel egy időben a kötéseket is kitapintotta az inge alatt.

¹ Loch: tó skótul.

– Jézusom! – kezdte döbbenetben, de utána inkább csak köhögött egy kicsit, és így folytatta: – Jézusom, ember, de örülök, hogy látlak. – Gyengéden megveregette Jamie hátát, majd elengedte a fiút. – Biztosan rád férne egy tál étel, mi? Na, gyere!

Egyértelműen tudták, hogy abban a percben nem beszélhetnek nyíltan; Ian lopva odabiccentett Jamie-nek, majd elvette tőle a felszerelés felét, és odavezette a tábortűzhöz, hogy bemutassa a többieknek.

Jamie a legjobb napszakot választotta a felbukkanására, gondolta. Mindenki fáradt volt, de örült, hogy leülhet, és derűs várakozással tekintett a vacsorája és az aznap esedékes alkoholadagja elé. Készen álltak arra a szórakozásra, amelyet egy zöldfülű bemutatása biztosított számukra, de már nem maradt energiájuk az ilyesfajta szórakozások fizikai aspektusaihoz.

– Az ott Nagy Georges – mondta Ian, miközben ledobta Jamie holmiját, és a tábortűz túloldala felé mutatott. – Az a kis ragyás emberke mellette pedig Juanito; ő nem igazán tud se franciául, se angolul.

– Miért, beszél bármelyikük angolul? – dobta le Jamie a barátja példáját követve a felszerelését, majd rogyott le a zsákjára, miközben szórakozottan begyúrta a kiltjét a két térde közé. Tekintete végigvillant a körben ülőkön, majd egy félmosollyal odabiccentett nekik a maga szégyenlős módján.

– Én igen – hajolt át a kapitány a mellette ülőn, és nyújtott kezét Jamie-nek. – Én a *le capitaine*² vagyok. Richard D’Eglise. Szólíts kapitánynak. Te elég nagydarabnak tűnsz ahhoz, hogy a hasznodat vehessük... a barátod azt mondja, Frasernek hívnak, ugye?

² „A kapitány” franciául.

– Abbiza, Jamie Fraser. – Ian elégedetten nyugtázta, hogy Jamie egyenesen a kapitány szemébe néz, és összeszedi az erejét annyira, hogy megfelelő nyomatékkal viszonzozza a férfias kézfogást.

– Tudsz mihez kezdeni a karddal?

– Tudok. És az íjjal is, ha már itt tartunk – pillantott Jamie a felhúrozatlan íjra a kapitány lábánál és a mellette fekvő rövid nyelű bal-tára. – De baltát még nem nagyon használtam, ha a favágást nem számítjuk.

– Az jó! – szólt közbe valaki franciául. – Pontosan arra kell majd használnod. – Néhányan felnevettek, ami azt jelentette, hogy legalábbis megértették az angolt, akár hajlandók voltak ezen a nyelven megszólalni, akár nem.

– Most egy katonai osztaghoz csatlakoztam, vagy a szénégetők-höz? – emelte meg Jamie az egyik szemöldökét. Ezt franciául kérdezte, nagyon jól beszélte ugyanis a nyelvet, enyhe párizsi akcentussal, mire elég sok szem elkerelkedett. Iannek minden aggodalma ellenére le kellett hajtania a fejét, hogy elrejtse a mosolyát. Lehet, hogy a kölyök mindjárt arccal zuhan a tűzbe, de – Ian kivételével – senki nem fogja észrevenni, hogy baj van.

Ő viszont tudta, hogy rosszul van, és lopva Jamie-n tartotta a szemét; egy szelet kenyeret nyomott a kezébe, hogy a többiek ne lássák a remegését, és elég közel ült hozzá ahhoz, hogy el tudja kapni, ha esetleg elájulna.

A nappali fény szürkületbe váltott, a felhők alacsonyan szálltak, puhának tűntek, és rózsás lett a hasuk. Reggelre nagy valószínűséggel esőre számíthattak. Ian látta, hogy Jamie egy pillanatra lehunyja a szemét, és megmozdul a torka, amikor nyel egy nagyot. Jamie combjának a remegését is érezte a sajátja mellett.

Mi a fene történt? – gondolta feldúltan. Miért vagy itt?

A választ csak azután kapta meg, hogy mindenki nyugovóra tért.

– Elpakolom a felszerelésed – suttogta oda Jamie-nek, miközben feltápáskodott. – Te maradj még kicsit a tűz mellett, és pihend ki magad, jó? – A lángok fénye egészséges pírát varázsolt Jamie arcára, de Ian látta, hogy a barátja még mindig falfehér; nem is evett sokat.

Amikor visszatért, észrevette a sötét foltokat Jamie ingén azokon a pontokon, ahol a friss vér átütött a kötéseken. A látvány egyszerre töltötte el haraggal és riadalommal. Nem először került a szeme elé ilyesmi; a kölyköt megkorbácsolták. Csúnyán, és nem túl régen. *Kicsoda? Hogyan?*

– Most gyere! – mondta nyersen, és lehajolva Jamie karja alá csúsztatta a sajátját, majd felhúzta, és elvezette a tűztől és a többiek-től. Riadtan nyugtázta, milyen hideg és verejtékes Jamie keze, és milyen felszínes a légzése.

– Mi az? – esett neki, amint hallótávolságon kívül kerültek. – Mi történt?

Jamie hirtelen lerogyott.

– Azt hittem, azért szokás zsoldoshadseregekhez csatlakozni, mert ott nem tesznek fel kérdéseket.

Ian felhorkant, ahogy az ilyen kijelentésekre illik, és megkönnyeb-bülten hallotta a válaszul érkező leheletnyi nevetést.

– Tökfilkó. Kérsz egy nyelet italt? Van egy palackkal a zsákomban.

– Annak hasznát tudnám venni – dünnyögte Jamie. Egy kis falu mellett táboroztak, és D’Eglise elintézte, hogy használhassanak pár tehénistállót, de még nem volt hideg odakint, és a legtöbben inkább a tűz mellett vagy a mezőn aludtak. Ian valamivel távolabb rakta le a felszerelésüket, és az eső lehetőségét észben tartva egy platánfa alá pakolt a mező szélén.

Most kihúzta a whisky dugóját – nem volt különösebben jó, de legalább *whisky* volt –, és a barátja orra alá tartotta. De amikor Jamie érte nyúlt, elhúzta.

– Egy kortyot sem kapsz, amíg meg nem gyómsz – mondta. – És *most* fogod elmondani, *a charaid*³.

Jamie púpos háttal gubbasztott a földön halovány foltként, némán. Amikor végül megtalálta a megfelelő szavakat, olyan halkán ejtette ki őket, hogy Ian pár pillanatig azt hitte, nem is hallott semmit.

– Apám meghalt.

Ian megpróbálta továbbra is azt hinni, hogy *nem* hallott semmit, de a szívét már eltöltötte a bizonyosság; megdermedt a mellkasában.

– Jézusom – suttogta. – Ó, te jó ég, Jamie. – Ekkor már a földön térdelt, és hevesen a vállához szorította Jamie fejét, odafigyelve arra, nehogy a sebzett hátához érjen. A gondolatai összevissza száguldoztak, de egy dologban biztos volt: hogy Brian Fraser halála nem természetes halál volt. Ha az lett volna, Jamie most Lallybrochban lenne. Nem itt, és nem ilyen állapotban.

– Ki volt az? – kérdezte rekedtesen, egy kicsit engedve a szorításán. – Ki ölte meg?

Ismét csend lett, majd Jamie levegő után kapott, olyan hangot adva, mintha egy vásznat hasítanának végig.

– Én – válaszolta, és némán rázkódó vállal zokogni kezdett.

–

Beletelt némi időbe, amíg sikerült kihúznia belőle a részleteket – és ez nem is csoda, gondolta Ian. Ő sem akarna ilyen dolgokról beszélni, vagy akár csak gondolni rájuk. Az angol dragonyosokra, akik

³ „Barátom” keltául.

fosztogatni mentek Lallybrochba, és akik elhurcolták Jamie-t, amikor a fiú szembeszállt velük. Vagy arra, amit utána csináltak vele Fort Williamben.

– Száz korbácsütés? – kérdezte Ian hitetlenkedve és elszörnyedve.

– Az *otthonod* védelmezéséért?

– Első alkalommal csak hatvan – törölte bele ingujjába Jamie az orrát. – Szökésért.

– Az első al... Jézusom, ember! Mi... hogyan...?

– Elengednéd már a karom, Ian? Éppen elég kék-zöld foltom van, nincs szükségem többre – eresztett el Jamie egy halk, reszketeg nevetést, és Ian sietve elengedte, de nem hagyta elterelni a figyelmét.

– Miért? – kérdezte mély hangon, dühösen. Jamie ismét megtörölte az orrát, és még szipogott, de a hangja már nyugodtabban csengett.

– Az én hibám volt – mondta. – Ahogy... korábban is mondtam. A... – Elhallgatott, és nyelt egy nagyot, de utána folytatta, mintha ki akarná lökni magából a szavakat, mielőtt azok a gyenge pontjaiba marhatnának. – Szemtelenkedtem a parancsnokkal. Tudod, a helyőrségben. Ő... mindegy, ez nem számít. Amiatt korbácsoltak meg ismét, amit neki mondtam, és ap... ő... eljött értem. Fort Williambe, hogy kiszabadítson, de nem tudott, és... és ott volt, amikor... végrehajtották.

A hangja fátyolossá vált, és Ian ebből tudta, hogy ismét sír, de igyekszik elfojtani. A kölyök térdére tette a kezét, és megszorította, nem túl erősen, csak annyira, hogy Jamie érezze, hogy ott van vele, és figyel rá.

Jamie vett egy feneketlenül mély levegőt, majd a történet maradékát is kiadta magából.

– Az... nehéz volt. Nem kiabáltam, és nem hagytam, hogy észrevegyék, hogy félek, de nem tartott meg a lábam. A felénél nekiestem az oszlopnak, csak... csak lógtam a köteleken, tudod, és a vérem... végigfolyt a lábamon. Egy darabig azt hittem, hogy meghaltam... és szerintem apa is azt hitte. Később elmesélték, hogy pont akkor a fejére tette a kezét, és egy kis hangot adott, és utána... elesett. Gutaütés, azt mondták.

– Szűz Mária, Istennek szent anyja, könyörülj rajtunk – felelte Ian. – Ott... helyben meghalt?

– Nem tudom, hogy halott volt-e, amikor felemelték, vagy élt még egy kicsit. – Jamie hangja vigasztalhatatlanul kongott. – Semmit nem tudtam az egésztől; csak napokkal később szóltak róla, amikor Dougal nagybátyám kihozott onnan. – Ezzel felköhögött, és ismét végighúzta az arcán az ingujját. – Ian... elengednéd a térdem?

– Nem – válaszolta Ian halkán, bár elvette a kezét, de csak azért, hogy gyengéden átölelhesse Jamie-t. – Nem. Nem foglak elengedni, Jamie. Bírd ki. Csak... bírd ki.

–

Jamie kiszáradt szájjal és sajtó fejjel ébredt, a szeme pedig félig be volt dagadva a szúnyogcsípésektől. Továbbá esett is, finom, nedves pára hullott le a felette lévő levelek közül. Mindennek ellenére jobban érezte magát, mint az előző két hét során bármikor, noha nem emlékezett arra, hogy miért – és arra sem, hogy hol van.

– Tessék – dugott valaki egy darab félig elszenesedett, fokhagymával bedörzsölt kenyeret az orra alá. Jamie felült, és magához ragadta.

Ian. A barátja látványa legalább egy biztos pont volt, a gyomrába kerülő étel pedig egy másik. Lassabban kezdett rágni, és körülnézett.

Férfiak tápáskodtak fel körülötte, botorkáltak odébb vizelni, hallattak mély nyögéseket, dörzsölték a fejüket ásítózva.

– Hol vagyunk? – kérdezte, mire Ian végigmérte.

– Hogy az ördögbe találtál meg minket, ha asse tudod, hol vagyunk?

– Murtagh hozott ide – dűnnyögte Jamie. A kenyér csirizzé vált a szájában, ahogy visszatértek az emlékei; nem tudott nyelni, úgyhogy kiköpte a félig megrágott falatot. Most már emlékezett, de azt kívánta, bár ne így lenne. – Ő találta meg a csapatot, de utána elment; azt mondta, jobb benyomást fog kelteni, ha egyedül jövök ide.

A keresztapja szó szerint azt mondta: „*Mostantól a Murray kölyök fog rád vigyázni. Vésd az eszedbe, hogy mellette kell maradnod – ne gyere vissza Skóciába. Vissza ne gyere, hallod?*” Jamie hallotta. De ez nem jelentette azt, hogy szándékozott is szótfogadni.

– Már értem. Csodálkoztam is, hogyan sikerült ilyen messzire eljőnnöd. – Ian aggodalmas pillantást vetett a tábor túloldala felé, ahol éppen két megtermett lovat vezettek egy viaszosvászonnal borított kocsi elejéhez. – Mit gondolsz, *képes leszel* lábra állni?

– Persze. Jól vagyok – csattant fel Jamie ingerülten, mire Ian ismét végigmérte, ezúttal még jobban összehúzott szemmel, mint korábban.

– Értem. – A hangjából sütött a kételkedés. – Nos. Olyan hús mér földre lehetünk Bordeaux-tól; oda tartunk éppen. Ezt a kocsit visszük egy ottani zsidó pénzkölcsönzőnek.

– Akkor tele van pénzzel? – pillantott Jamie a kocsira kíváncsian.

– Nem – válaszolta Ian. – Csak egy kis ládikó van benne, de nagyon nehéz, úgyhogy biztosan arany, és néhány zsák, amik csilingelnek, úgyhogy talán ezüst van bennük, de legnagyobbbrészt szőnyegek.

– Szőnyegek? – meredt Jamie Ianre elképedve. – Miféle szőnyegek?

Ian vállat vont.

– Fogalmam sincs. Juanito szerint török szőnyegek, és átkozottul értékesek, de nem t’om, honnan tudhatja ezt. Ő is zsidó – tette hozzá mintegy utógondolatként. – A zsidók... – Egy kétértelmű mozdulatot tett lapos tenyérrel. – De Franciaországban már nem igazán bántják vagy üzik el őket, és a kapitány szerint még csak le sem tartóztatják őket, amíg meghúzzák magukat.

– És szorgosan pénzelik a kormányt – tette hozzá Jamie cinikusan. Ian meglepődve nézett rá, mire megkapta Jamie fensőbbes *én Párizsban jártam az Univerzitére,*⁴ és sokkal tájékozottabb vagyok nálad pillantását, mert a fiú biztos volt benne, hogy Ian a sebesüléseire való tekintettel nem fogja megcsapni.

Iant láthatóan elkapta a kísértés, de volt elég sütnivalója ahhoz, hogy csak annyit üzenjen a tekintetével, hogy *én meg öregebb vagyok nálad, és neked annyi eszed sincsen, hogy begyere az esőről, úgyhogy ne kószolgass.* Jamie felnevetett, és kezdte kicsit jobban érezni magát.

– Ja, tényleg – hajolt előre. – Nagyon véres az ingem?

Ian bólintott, és becsatolta az övét. Jamie felsóhajtott, és megfogta a bőrzekét, amit a fegyvermestertől kapott. Az ki fogja ugyan dörzsölni, de arra vágyott a legkevésbé, hogy felhívja magára a figyelmet.

–

Sikerült tartania az iramot. A csapat élénk tempót diktált, de ez egy felföldi skótnak, aki hozzá volt szokva a hegyek között barangoláshoz

⁴ Egyetem.

és a szarvasokkal való versenyfutáshoz, meg se kottyant. Időnként valóban megsédült egy kicsit, néha zakatolni kezdett a szíve, és hőhullámok futottak végig rajta – de nem tántorgott jobban azoknál, akik túl sokat ittak a reggeli mellé.

A tájat szinte észre sem vette, de a mellette baktató Ianek nagyon is tudatában volt, és odafigyelt arra, hogy időnként a barátjára nézzen, és biccentsen, az aggodalmát enyhítendő. A kocsi közelében masíroztak, leginkább azért, mert Jamie nem akart feltűnést kelteni azzal, hogy lemarad, de azért is, mert ő és Ian legalább egy fejjel magasabbak voltak a többieknél, és a lépteik hossza mellett mindenki más eltörpült, ami némi büszkeséggel töltötte el. Az fel sem merült benne, hogy a többiek esetleg nem *akarnak* a kocsi közelében lenni.

Az első vészjósló jel a kocsis kiáltása volt. Jamie félig lehunytt szemmel battyogott, arra koncentrálna, hogy egyik lábát a másik elé tegye, de a riadt üvöltésre és a váratlan csattanásra felkapta a fejét. Egy lovas vágatott ki az út menti fák közül, majd visszarántotta a lovát, és a másik pisztolyából is rálőtt a kocsisra.

– Mi a... – nyúlt Jamie az oldalán lógó kardja felé félig kábultan, de máris tette készen; a lovak nyihogni kezdtek, és felágaskodtak a rúd mellett. Több zsoldos is a lovas felé vetette magát, aki ekkorra már a kardját is előhúzta, és vakmerően csapkodva jobbra-balra átvágatott közöttük. De Ian megragadta Jamie karját, és megpördítette a fiút.

– Ne oda! Hátra! – Jamie Ian nyomába eredt, és valóban, a csapat hátuljában ott ült a lován a kapitány egy csetepaté középpontjában, tucatnyi idegen között, akik botokkal és kardokkal támadtak rá kiabálva.

– *Caisteal DHOON!* – kiabálta Ian, majd meglengette a kardját a feje felett, hogy lecsapjon vele az egyik támadóra. Csak súrolta az el-lenséget, de az megtántorodott és térdre rogyott, mire Nagy Georges a hajánál fogva felemelte, és gonoszul az arcába rúgott a térdével.

– *Caisteal DHOON!* – kiáltotta Jamie is, amelyen hangosan csak tudta, és Ian egy pillanatra felé fordult, hogy szélesen rávigyorogjon.

Kicsit marhatolvajlásra emlékeztetett az egész, csak tovább tartott. Nem a gyors lecsapásról, majd a menekülésről szólt; Jamie még soha nem volt a védők oldalán, és elég kemény diónak bizonyult számára ez a szerep. De a támadók kevesebben voltak, és egyre bizonytalanabbá váltak; némelyek hátrapislogtak a válluk felett, minden jel szerint a menekülést fontolgatva.

Utána hátrálni is kezdtek az erdő felé, és Jamie ott állt zihálva, ólomnehéz kardjával a kezében. De egyszer csak kiegyenesedett, ahogy észrevett valami mozgást a szeme sarkából.

– *Dhoon!* – kiáltott fel, majd tántorogva és lihegve futásnak eredt. Egy újabb csapat jelent meg ugyanis a kocsi mellett, és éppen a kocsis testét húzták le csendesen a bakról, miközben egyikük elkapta a kapálódzó lovak kantárját, és lenyomta a fejüket. Két másik felhajtotta a ponyvát, és egy hosszú hengert húztak ki a kocsiból, talán az egyik szőnyeget, gondolta Jamie.

Még éppen időben odaért ahhoz, hogy elkapja az egyik útonállót, aki a kocsira próbált felmászni, és esetlenül lerántsa az útra. A férfi zuhanás közben megpördült, és a talpán landolt, akár a macska, kezében egy késsel. A penge lecsapott, felhasította Jamie bőrzekéjét alulról felfelé, és egy ujjnyival az arca alatt állapodott meg. A fiú hát-ratántorodott, elveszítette az egyensúlyát, mire két másik gonosztevő is rávetette magát.

– A jobboldon vagyok! – harsant fel váratlanul Ian hangja a vállánál, mire Jamie egy pillanatnyi habozás nélkül balra fordult, hogy elintézzé a bal oldali támadóját. Hallotta, ahogy egy nagy nyögéssel Ian is nekilát a harcnak, majd valami megváltozott; azt nem tudta, hogy micsoda, de a csata váratlanul véget ért. A támadók eltűntek, csak egy-két bajtársukat hagyták maguk mögött az úton kiterülve.

A kocsis nem halt meg; Jamie látta, hogy az oldalára fordul, karját az arcára szorítva. A következő pillanatban már ő is ott ült a porban, és fekete pöttyök táncoltak a szeme előtt. Ian zihálva, két kezével a térdére támaszkodva hajolt fölé. Az álláról izzadságcseppek csöpögtek, sötét foltokat rajzolva a porra, amelyek összefolytak a Jamie szeme előtt vibráló pontokkal.

– Jól... vagy? – kérdezte Ian.

Jamie kinyitotta a száját, hogy igennel válaszoljon, de a fülzúgása elnyomta a hangját, és a pöttyök váratlanul összefolytak, egységes feketeséggé változtak a szeme előtt.

–

Arra ébredt, hogy egy pap térdel felette, és a miatyánkot kántálja latinul, majd abba sem hagyva egy kis üvegcséért nyúl, és olajat önt az egyik tenyerébe, hogy utána beledugja a másik hüvelykujját, és egy sietős keresztet rajzoljon vele Jamie homlokára.

– Nem haltam még meg, érted? – közölte Jamie, majd franciául is elismételte az információt. A pap közelebb hajolt hozzá, és rövidlátón hunyorogni kezdett.

– Haldokolsz? – kérdezte.

– Még csak azt sem. – A pap megvetőn felhorkantott, de folytatta, amit elkezdett, és keresztet rajzolt Jamie kezére, szemhéjára és ajkára.

– *Ego te absolvo*⁵ – vetett egy utolsó, gyors keresztet Jamie fekvő alakja fölé is. – Arra az esetre, ha megöltél volna valakit. – Utána gyorsan talpra állt, és fekete csuhasuhogás közepette eltűnt a kocsai mögött.

– Jól vagy, nemde? – nyújtotta le Ian a kezét, hogy ülő helyzetbe húzza Jamie-t.

– Abbiza, többé-kevésbé. Ez meg ki volt? – biccentett a fiú a pap távozásának irányába.

– *Père Renault*.⁶ Ez egy nagyon jól felszerelt különítmény – segítette talpra Ian. – Van saját papunk is, hogy meggyóntasson minket csata előtt, utána pedig feladhassa az utolsó kenetet.

– Azt észrevettem. Egy kicsit túlbuzgó, nem?

– Olyan vaksi, mint egy denevér – pillantott hátra Ian a válla felett, hogy ellenőrizze, nincs-e hallótávolságban. – Valószínűleg azt gondolta, jobb félni, mint megijedni.

– Felcseretek is van? – nézett Jamie a két lekaszabolt támadójára. A testüket az út szélére húzták; egyikük egyértelműen halott volt, de a másik mocomorogni és nyögdecselni kezdett.

– Á! – gondolkozott el Ian. – Az is a pap lesz.

– Szóval ha megsebesítenek egy csatában, akkor jobban teszem, ha meghalok, ezt akard mondani?

– Nagyjából. Gyere, keressünk egy kis vizet.

–

Találtak egy kövekkel szegélyezett öntözőcsatornát két szántóföld között, kicsit odébb az úttól. Ian behúzta Jamie-t egy fa árnyékába,

⁵ Feloldozlak téged.

⁶ Renault atya.

majd kotorászni kezdett a zsákjában, és talált is egy tartalék inget, amelyet a barátja kezébe nyomott.

– Vedd fel – mondta fojtott hangon. – A tiédet majd kimossuk; azt fogják hinni, hogy a csatától véres. – Jamie meglepettnek, de hálsának tűnt, és egy biccentést követően kibújt a bőrzekéből, majd óvatosan lehámozta a verejtékes, foltos inget a hátáról. Ian elfintorodott; a kötések mocskosak voltak és meglazultak, kivéve, ahol a feketére alvadt régi vértől és a gennytől Jamie hátához ragadtak.

– Lehúzzam őket? – dűnnyögte Jamie fülébe. – Gyors leszek.

Jamie tiltakozva ívbé hajtotta a hátát, és a fejét is megrázta.

– Á, akkor csak még jobban elkezd vérezni. – Nem volt idejük vitába bocsátkozni; már többen megindultak feléjük. Jamie sietve magára kapta a tiszta inget, és letérdelt, hogy vizet fröcsköljön az arcába.

– Hé, skót! – kiáltott oda Alexandre Jamie-nek. – Mit üvöltötetek egymásnak ti ketten? – A szája elé tette a kezét, és mély, öblös hangon azt kiabálta, hogy „GÚÚÚÚÚN!”, mire a többiek nevetni kezdtek.

– Nem hallottál még csatakiáltást? – csóválta meg a fejét Jamie a tudatlansága láttán. – A harcokban kell kiabálni, hogy odahívd a szövetségeseidet és a klánodat magad mellé.

– És jelent valamit? – kérdezte Petit Phillipe.

– Aha, többé-kevésbé – válaszolta Ian. – Dhuni kastélya Lovat Frasereinek a főhadiszállása. Keltául, vagyis a mi nyelvünkön *Caiste-al Dhuinnak* nevezzük.

– És az a mi klánunk – tette hozzá Jamie. – A Fraser klán, amelynek több ága van, és mindegyiknek megvan a saját csatakiáltása és a saját mottója. – Kihúzta az ingét a hideg vízből, és kicsavarta; még mindig látszottak rajta a vérfoltok, de már csak halványbarnán,

nyugtázta Ian elégedetten. Utána meglátta, hogy Jamie kinyitja a száját, hogy folytassa.

Ki ne mondd! – gondolta, de Jamie szokás szerint most sem olvasott a gondolataiban, úgyhogy Ian csüggedten lehunyta a szemét, mert tudta, hogy mi következik.

– De a mi klánunk mottója franciául van – magyarázta Jamie némi büszkeséggel. – *Je suis prest.* – Ez azt jelentette, hogy „készen állok”, amely, mint azt Ian előre látta, harsány nevetést váltott ki, továbbá némi kétértelmű találgatást azt illetően, hogy mire is állhatnak készen az ifjú skótok. A harcosokat fellelkesítette a küzdelem, úgyhogy folytatták egy darabig. Ian csak a vállát vonogatta, és mosolygott, de látta, hogy Jamie füle elvörösödik.

– Hol van a léced maradéka, Georges? – kérdezte Petit Phillippe, amikor észrevette, hogy Nagy Georges lerázogatja magát vizezés után. – Valaki megnyirbálta?

– A feleséged harapta le – válaszolta Georges békés hangon, ami jelezte, hogy ez csak szokványos tréfálkozás közöttük. – Olyan szája van annak a fehérnépnek, mint egy szopós malacnak. És olyan *cramouille*-ja,⁷ mint...

A durva élcelődés tovább folytatódott, de az oldalpillantások nyilvánvalóvá tették, hogy csak színjáték az egész, legnagyobbbrészt a két skót kedvéért. Ian ügyet sem vetett rá. Jamie szeme elkerekedett; Ian abban sem volt biztos, hogy a barátja hallotta-e már valaha a *cramouille* szót, de nagy valószínűséggel kitalálta, hogy mit jelent.

Még mielőtt újabb nehéz helyzetbe keverhette volna őket, mindenkinek a torkára forrasztotta a szót egy fojtott üvöltés a fák mögül, amelyek elrejtették előlük az utat.

⁷ Lába köze.

– A fogoly – dűnnyögte Alexandre pár másodperccel később.

Ian Jamie mellett térdelt, és vizet csepegtetett a tenyeréből. Ő tudta, miről van szó; görcsbe rándult tőle a gyomra. Hagyta, hogy a víz kicsorogjon a kezéből, és combjába törölte a tenyerét.

– A kapitány – mondta halkan Jamie-nek. – Neki... ki kell derítenie, kik voltak ezek. Hogy honnan jöttek.

– Igen. – Jamie ajka megfeszült a tompa hangok hallatán, a váratlan, húsos csattanástól és az éles nyögéstől. – Tudom. – Nagy lendülettel vizet fröcskölt az arcába.

A viccelődés abbamaradt. Ezután nem sokan szólaltak meg, bár Alexandre és Elzászi Josef ok nélkül hangosan vitatkozni kezdtek, hogy elnyomják az út felől odaszűrődő hangokat. Az emberek nagy része némán fejezte be a mosakodást és az ivást, majd lekuporodtak az árnyékba, és behúzták a vállukat.

– *Père* Renault! – harsant fel a kapitány hangja. *Père* Renault diszkrétén félrehúzódva végezte éppen a feloldozásokat, de a hívásra felállt, és beletörölte az arcát a csuhája ujjába. Keresztet vetett, és elindult az út felé, de útközben megállt Ian mellett, és a poharára mutatott.

– Kölcsönvehetném ezt tőled, fiam? Csak egy pillanatra.

– Igen, természetesen, atyám – válaszolta Ian döbbenten. A pap biccentett, lehajolt, hogy merjen egy pohár vizet, majd folytatta az útját. Jamie utánanézett, majd felhúzott szemöldökkel Ianre pillantott.

– Látták, hogy zsidó – szólalt meg Juanito nagyon halkan a közelükben –, és előbb meg akarják keresztelni. – A víz mellett térdelt, ökölbe szorított kezével a combjára támaszkodott. Bármilyen forró is volt a levegő, Ian úgy érezte, mintha jeges dárda hasítana a

mellkasába. Gyorsan felállt, és úgy tűnt, mintha a pap után akarna indulni, de Nagy Georges keze előrelendült, és elkapta a vállát.

– Hagyd – mondta.

Ő is halkán beszélt, de az ujjai mélyen Ian húsába vájtak, aki nem húzódott el, hanem ott maradt, és állta Georges tekintetét. Érezte, hogy Jamie hirtelen, görcsösen megmozdul, de a bajsza alatt felmordult, hogy „*Ne!*”, mire Jamie megállt.

Francia káromkodást hallottak az út felől *Père* Renault szavaiba keveredve – *In nomine Patris et Filii...*⁸ –, utána a fogoly, a kapitány és Mathieu vergődését, köpködését és kiabálását, és ekkor még a pap is olyan szavakat kezdett használni, hogy Jamie csak pislogott. Ian el is nevette volna magát, ha nem dermednek mindnyájan mozdulatlaná a rettenettől a víz mellett.

– Ne! – kiabálta túl mindegyiküket a fogoly, akinek a haragját elvette a rettegés. – Kérem, ne! Mindent elmondtam, amit... – Egy csendes reccsenés következett, olyan, mint amikor egy dinnye szét-
hasad, és a hang elhallgatott.

– Takarékos jellem ez a mi kapitányunk – dűnnyögte Nagy Georges. – Miért pazarolna el egy golyót? – Levette a kezét Ian válláról, megcsóválta a fejét, és letérdelt a víz mellé, hogy megmossa a kezét.

–

Kísérteties csend támadt a fák alatt. Még mindig hallották a hango-
kat az útról – a kapitány és Mathieu beszélgetését és *Père* Renault-t, amint azt ismétlgeti, hogy „*In nomine Patris et Filii...*”, de már nagyon más hangszílyal. Ian látta, hogy Jamie karján égnek mered a

⁸ Az Atya és a Fiú nevében.

szőr, és a fiú a kiltjébe törli a tenyerét, talán azért, mert még mindig érzi rajta a szentelt olaj maradványát. Láthatóan nem bírt tovább ott ülni és a hangokat hallgatni, úgyhogy kínjában Nagy Georges felé fordult.

– Léc? – emelte meg a szemöldökét. – Szóval ezen a vidéken így nevezitek?

Nagy Georges kierőltetett magából egy ferde mosolyt.

– És ti minek nevezitek? A ti nyelveteken?

– *Botnak* – vont a vállát Ian. Más szavaik is voltak rá, de nem szándékozott a *clipeachd*-hoz hasonlókat kipróbálni rajtuk.

– Leginkább csak bögyörőnek – vonogatta a vállát Jamie is.

– Vagy „pénisz”-nek, ha angol úrigyerekek akartok lenni – tette hozzá Ian. Ekkor már többen hallgatták őket, készen arra, hogy a beszélgetéshez csatlakozva megfélelmezessenek az utolsó sikoly visszhangjáról, amely még mindig ködként lebegett közöttük a levegőben.

– Hahh! – mondta Jamie. – A pénisz nem is angol szó, tudatlan-kám. Hanem latin. És még latinul sem az ember legjobb barátját jelenti, hanem azt, hogy „farok”.

Ian lassan, hosszan végigmérte.

– Farok, mi? Szóval te meg sem tudod különböztetni a bögyörődöt a seggedtől, és te papolsz nekem a *latinról*?

A többiek hahotázni kezdtek. Jamie arca azonnal fellángolt, mire a nevető Ian lendületesen vállon csapta. Jamie felhorkantott, de viszonozta a mozdulatot, és vonakodva ő is elnevette magát.

– Hát akkor rendben. – Láthatóan zavarba jött; általában nem szokta Ian orra alá dörgölni a műveltségét. Ian nem hibáztatta; eleinte ő is esetlenkedett egy kicsit ebben a társaságban, és ez már csak így megy, mindenki azzal próbálja megvetni a lábát, amiben a legjobb.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

De ha Jamie Mathieu vagy Nagy Georges orrát próbálná beleverni a latinba és a görögbe, akkor ököllel kellene bizonyítania, még hozzá gyorsan. És ebben a pillanatban olyannak tűnt, mint aki egy mezei nyulat sem bírna legyőzni.

Az élenkülőben lévő beszélgetés, bármilyen visszafogott is volt, azonnal elhalt, amikor Mathieu is megjelent a fák között. Mathieu nagydarab férfi volt, bár inkább széles, mint magas, egy eszelős vad-disznóra emlékeztető arccal és ennek megfelelő személyiséggel. Senki nem merte *szemtől szembe* „Malacpofának” nevezni.

– Te, sajtkepű... menj, és tedd el azt a gazembert – mondta Jamie-nek, majd vörös karikás szemét összehúzva hozzátette: – Az erdő mélyén. És mielőtt még seggbe rúgnalak. Mozgás!

Jamie – lassan – felállt, és Iannek nagyon nem tetszett a Mathieu-re szegezett tekintete. Gyorsan Jamie mellett termett, és megragadta a karját.

– Majd segíték – mondta. – Gyere!

–

– Miért akarják eltemetni? – kérdezte Jamie halkan Iantól. – *Keresztény* módra kell nyugovóra helyezni? – Olyan hevesen nyomta bele a lágy avarba az Armand-tól kölcsönkapott katonai ásót, hogy Ian ha nem tudta volna eleve, ebből azonnal kitalálta volna, mennyire feldőlt a barátja.

– Tudod, ez a *charaid* nem túl civilizált élet – válaszolta. Végtére is, neki sem volt nagyobb kedve a dologhoz, úgyhogy élesebb hangot ütött meg. – Nem úgy, mint az *Université*...

Jamie nyakán úgy szaladt fel a vér, mint amikor a gyújtós láng-ra kap, és Ian kinyújtotta a tenyerét, hátha sikerül lecsillapítania. Ő nem akart verekedni, Jamie pedig nem bírt volna.